

УДК 37.091.113

Лопушинський І. П.*

ОСВІТНІЙ ОКРУГ ЯК ІННОВАЦІЙНИЙ ІНСТРУМЕНТ МОДЕРНІЗАЦІЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ОСВІТИ

У контексті модернізації управління освітою на державно-громадських засадах актуалізовано проблему створення та функціонування освітніх округів та опорних шкіл.

Зосереджено увагу на потребі мережевої взаємодії в освітніх округах, що створюються з метою забезпечення гармонійного функціонування та професійного вдосконалення суб'єктів навчально-виховного процесу. Визначено напрямки підвищення ефективності навчально-виховної роботи в округах та опорних школах, висвітлено перший досвід їх роботи, окреслено перспективи розвитку.

Ключові слова: державно-громадське управління освітою, органи влади, регіональний освітній простір, інноваційне середовище, мережева взаємодія, освітній округ, опорні школи.

Сучасну освіту України слід розглядати як одну з визначальних складових загального економічного розвитку держави. Водночас одним із найважливіших аспектів розвитку освітньої системи є її регіоналізація, що передбачає розмежування компетенцій між різними рівнями владних структур, формування регіонального освітнього простору в цілому і становлення окремих його елементів. У цьому зв'язку зростаючі вимоги з боку держави і суспільства до якості, доступності та ефективності освітніх послуг сприяють формуванню нових умов розвитку регіональної освіти.

У річищі такої постановки проблеми особливої ваги набуває мережева організація в діяльності освітнього закладу, що забезпечує мобільність, динамічність та єдність навчально-виховного простору. Зважаючи на це, новий Закон України від 05 вересня 2017 року № 2145-VIII «Про освіту» закріплює положення про те, що «мережева форма здобуття освіти – спосіб організації навчання здобувачів освіти, завдяки якому оволодіння освітньою програмою відбувається за участю різних суб'єктів освітньої діяльності, що взаємодіють між собою на договірних засадах» [10]. Стаття 13 «Територіальна доступність повної загальної середньої освіти» Закону «Про освіту» наголошує на тому, що «для забезпечення територіальної доступності повної загальної середньої освіти органи місцевого самоврядування створюють і утримують мережу закладів освіти та їх філій. Кожна особа має право здобувати початкову та базову середню освіту в закладі освіти (його філії), що найбільш доступний та наближений до місця проживання особи» [10].

Саме тому запорукою прогресивних змін в освіті стає впровадження державно-громадської моделі управління нею. Своєю чергою модернізація освіти на державно-громадських засадах активізувала проблему створення освітніх округів. Як зазначається в Законі «Про освіту», «з метою створення умов для здобуття повної загальної середньої освіти, впровадження профільного навчання, забезпечення всебічного розвитку особи, раціонального та ефективного використання наявних ресурсів і матеріально-технічної бази закладів освіти, їх модернізації створюється освітній округ [10].

Освітній округ – сукупність закладів освіти (їх філій), у тому числі закладів позашкільної освіти, закладів культури, фізичної культури і спорту, що забезпечують доступність освіти для осіб, які проживають на відповідній території [10]. Опорний заклад освіти – заклад загальної середньої освіти, що має зручне розташування для підвозу дітей з інших населених пунктів, забезпечений кваліфікованими педагогічними кадрами, має сучасну матеріально-технічну і навчально-методичну базу та здатний забезпечувати на належному рівні здобуття профільної освіти [10]. Положення про освітній округ і опорний заклад освіти затверджується Кабінетом Міністрів України [10].

З метою наближення місця навчання дітей до їхнього місця проживання

*© Лопушинський І. П.

у відповідному населеному пункті може бути утворена філія закладу освіти. Філія закладу освіти – територіально відокремлений структурний підрозділ закладу освіти, що не має статусу юридичної особи та діє на підставі положення, затвердженого засновником відповідного закладу освіти на основі типового положення, затвердженого центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки [10]

Початкова школа може забезпечувати здобуття початкової освіти дітьми (незалежно від їх кількості) як одного, так і різного віку, які можуть бути об'єднані як в один клас (групу), так і в різні класи (групи). Освітній процес у такій школі може організовуватися як одним учителем, так і декількома вчителями, або в будь-якій іншій формі, яка буде найбільш зручною та доцільною для забезпечення здобуття дітьми початкової освіти відповідно до стандарту початкової освіти [10].

Особи, які здобувають повну загальну середню освіту, проживають у сільській місцевості і потребують підвезення до закладу освіти і у зворотному напрямку, забезпечуються таким підвезенням за кошти місцевих бюджетів [10].

Закон визначає, що «органи місцевого самоврядування різних адміністративно-територіальних одиниць мають право прийняти з урахуванням потреб і пропозицій територіальних громад спільне рішення про організацію здобуття початкової, базової та профільної середньої освіти в закладі освіти (його філії) та забезпечення підвезення здобувачів освіти до нього і у зворотному напрямку [10].

Як свідчить досвід перших спроб створення освітніх округів в Україні, округ – це провідник нового підходу до надання послуг в освіті, що стають важливими елементами державно-громадської організації освітнього процесу, і це дає змогу ефективно використовувати наявні державні та кошти місцевих бюджетів для забезпечення освітнього процесу на належному рівні.

Специфіка роботи в округах полягає в тому, що суб'єкт-суб'єктні відносини налагоджуються не лише між освітянами. Фахівці в галузі культури, охорони здоров'я, представники державно-громадських установ взаємодіють з освітянами на умовах соціального партнерства. Цей тип діяльності характеризується довірою, загальною метою, цінностями, добровільністю відносин, визначенням взаємної відповідальності сторін за результати співробітництва й розвитку [1].

Останнім часом до висвітлення теоретичних і практичних аспектів діяльності освітніх округів вдавалися С. Дейнеко [1], А. Заліський [2], Г. Ковальська [4], В. Стойкова [11], Н. Струк [12], Л. Юрчук [13] та ін., які розглядали інноваційні підходи до надання послуг в освіті через освітні округи; освітній округ як шлях до якісної освіти; територіальні освітні округи як один з ефективних напрямів модернізації шкільної мережі; типи, функції, структурні моделі освітніх округів; шкільні освітні округи в системі фінансового забезпечення загальноосвітніх шкіл України; механізми утворення освітніх округів тощо. Водночас у їхніх працях по суті не розглядаються освітні округи в контексті впровадження нового Закону України «Про освіту» [10]. Саме тому метою нашої статті й розглядається освітній округ як інноваційний інструмент модернізації регіональної освіти в світлі нового Закону України «Про освіту» [10].

У зв'язку з розробленням стратегії національної системи освіти, ухваленням Національної доктрини розвитку освіти та Концепції загальної середньої освіти свого часу виникла нагальна потреба переглянути й загальні принципи та підходи до управління освітою. Зростаючі вимоги з боку держави і суспільства до якості, доступності та ефективності освітніх послуг насамперед сприяють формуванню нових умов розвитку регіональної освіти.

Процеси, пов'язані з розвитком сільської школи, відбуваються в усіх країнах Східної Європи, і не лише. Чому ж у нашій країні так загострилося це питання? Вочевидь, тому, що оптимізацію окремі керівники розуміють тільки як закриття шкіл, водночас це не відповідає дійсності. Саме тому проводити оптимізацію шкільної мережі необхідно вкрай обережно, лише забезпечивши належну роз'яснювальну роботу серед педагогічної

та батьківської громадськості, а головне – підготувавши для дітей найкращий варіант здобуття якісної освіти.

Зважаючи на це, проблема якості й доступності до середньої освіти розв'язується через формування ефективної мережі навчальних закладів – освітніх округів. Особливої актуальності цей процес набуває в сільській місцевості, де більшість шкіл – із малою наповнюваністю. Сам факт визнання, що в нас існують дві освіти – міська і сільська, спонукає ретельно розібратися з причинами і проблемами, які нині дають підстави говорити, що освіта України розділилася на два типи, хоча насправді за ідеологією, за змістом, за якістю не має бути відмінностей між сільською і міською освітою, має бути одна якісна, доступна освіта України [6].

Крім того, як добре всім відомо, в Україні немає жодних преференцій для учнів сільських шкіл при зовнішньому незалежному оцінюванні, усі діти перебувають у рівних умовах. Тому для нас найважливіше – забезпечити вимоги Конституції і законів України, а саме забезпечити доступну якісну освіту в сільській місцевості. Тут є й позитивні показники: останнім часом зросла кількість сільських школярів – учасників фіналу олімпіад з більшості предметів майже вдвічі, підвищилася активність у конкурсах Малої академії наук. Водночас на зовнішньому незалежному оцінюванні значна кількість випускників сільських шкіл повсюдно демонструє низький рівень знань або й просто не хоче брати участь у ЗНО.

Зважаючи на цей чинник і з метою забезпечення рівного доступу до якісних знань, саме сільські школи насамперед були оснащені комп'ютерною технікою. Тепер головне – освоїти її, підключити до мережі Інтернет і багато іншого. Усе це закладено в новій Державній цільовій програмі впровадження в навчально-виховний процес загальноосвітніх навчальних закладів інформаційно-комунікаційних технологій «Сто відсотків».

Саме тому забезпеченню рівного доступу дітей до якісної освіти в сільській місцевості сприяє створення опорних навчальних закладів шляхом об'єднання малокомплектних шкіл, зміни їх типу/або ступеня, реорганізації тощо. Для підвищення якості освіти, раціонального та ефективного використання ресурсів, модернізації навчальних закладів розпочато реорганізацію системи освіти в сільській місцевості. Замість моделі «школа на кожне село» було запропоновано систему опорних шкіл (hub-school) та їх філій.

Навесні 2016 року Міністерство фінансів і МОН запропонували відібрати 24 опорні школи (і заклади, що виконують функції опорних) для «пілотного» проекту. Ці школи отримали кошти, зокрема, від фонду Western NIS Enterprise Fund та Агентства США з міжнародного розвитку (USAID) на розвиток матеріально-технічної бази, ремонт приміщень, закупівлю комп'ютерів і навчального обладнання, а їх директори і педагоги – мали навчитися проектного менеджменту, нових форм навчання тощо.

Директори-учасники проекту підтвердили: їм довелося долати не лише багаторічні стереотипи в організації роботи школи, а й спротив частини педагогічного колективу та консервативного сільського середовища. Часто замість сучасної опорної школи з комп'ютерними класами жителі маленьких сіл відстоювали свої малокомплектні заклади, де один учитель викладає кілька предметів, «зручності» – на вулиці, а навчання одного учня коштує до півсотні тисяч гривень на рік. Проте всього лише за рік ці керівники створили команди односторонців, опанували прийоми сучасного менеджменту і, найважливіше, перебудували навчальний процес на користь інтересів учня. У цих школах почали застосовувати змішане навчання – уроки, що поєднують різні види практичної діяльності [5].

За оперативною інформацією Міністерства освіти і науки України, за станом на 1 серпня 2017 року в нашій державі вже нараховувалося 338 опорних шкіл та 744 їх філії, зокрема на півдні – в Миколаївській області – 2, в Одеській – 11, у Херсонській – 12 [3] (1 вересня тут було утворено ще одну опорну школу – авт.).

На Херсонщині (наприклад, у навчально-виховному комплексі «Скадовська академічна гімназія») забезпечується першочергове використання коштів освітньої субвенції для оснащення опорних шкіл кабінетами природничо-математичного циклу, навчальними комп'ютерними комплексами, мультимедійними засобами навчання. Тут керівниками місцевих органів управління освітою спільно з районними державними адміністраціями, районними радами, виконавчими комітетами міських і селищних рад, радами об'єднаних територіальних громад реалізується комплекс інформаційно-роз'яснювальних заходів серед громадськості, батьків учнів щодо потреби оптимізації мережі навчальних закладів, утворення опорних шкіл та їх філій, що сприятиме забезпеченню рівного доступу дітей сільської місцевості до якісної освіти.

Отже, опорна школа має не лише забезпечити якісну освіту дітей, а й стати ядром сільської громади. Процес утворення опорних шкіл триватиме, оскільки децентралізація лише в розпалі. Проте це зовсім не означає, що завдання щодо утворення освітніх округів не постає перед міським відділом (управлінням) освіти, оскільки саме в освітньому окрузі забезпечується кооперація діяльності різних навчальних закладів, оптимальне використання їх матеріально-технічних, фінансових та кадрових ресурсів.

Проблему створення освітніх округів украй важко зрушити з місця без перенесення акценту з окремого навчального закладу на організацію взаємозв'язків між школами, навчальним закладом і громадою. Це питання має багато організаційних, правових і фінансових аспектів [7].

На думку Л. Юрчук, для вирішення проблеми оптимізації мережі освітніх закладів і установ слід провести реструктуризацію мережі загальноосвітніх закладів, що забезпечить рівний доступ до освіти, профільне навчання в старшій школі, підвищення якості освіти за рахунок концентрації освітніх ресурсів, адекватних визначеному етапу навчання, і конкуренції установ. Освітня мережа повинна забезпечувати доступ до максимально широкого комплексу освітніх послуг. При цьому кількість тих чи інших освітніх закладів повинна відповідати реальним потребам у відповідних освітніх послугах [13].

Ще в указах Президента України від 04 липня 2005 року № 1013/2005 «Про невідкладні заходи щодо забезпечення функціонування та розвитку освіти в Україні» та від 20 березня 2008 року №244/2008 «Про додаткові заходи щодо підвищення якості освіти в Україні» порушувалися питання освітньої галузі та відзначалася позитивна тенденція її розвитку.

Функціонування ж освітніх округів із серпня 2010 року законодавчо було введено статтею 9 Закону України «Про загальну середню освіту», де закріплюється положення, що «загальноосвітні навчальні заклади для задоволення допрофесійних, професійних запитів та культурно-освітніх потреб громадян можуть входити до складу освітніх округів, спілок, інших об'єднань, у тому числі за участі навчальних закладів системи дошкільної, загальної середньої, позашкільної, професійно-технічної та вищої освіти різних типів і рівнів акредитації, закладів культури, фізичної культури та спорту, підприємств і громадських організацій» [9].

З метою дальшого реформування освіти постановою Кабінету Міністрів України від 27 серпня 2010 року № 777 було затверджено Положення про освітній округ. Як зазначається в Документі, «округ – об'єднання навчальних закладів, закладів культури, фізичної культури і спорту. До складу округу можуть входити навчальні заклади незалежно від типу та форми власності, у тому числі загальноосвітні навчальні заклади, що є опорними, та міжшкільні навчально-виробничі комбінати. До діяльності округу можуть залучатися також інші юридичні особи, їх відокремлені підрозділи» [8].

Засновниками (співзасновниками) освітнього округу, опорного закладу та його філій можуть бути представницькі органи місцевого самоврядування об'єднаних територіальних громад, районні ради [8].

Округ, опорний заклад та його філія утворюється з метою:

- створення єдиного освітнього простору;
- забезпечення рівного доступу осіб, у тому числі з особливими освітніми потребами, до якісної освіти;
- створення умов для здобуття особами загальної середньої освіти, впровадження допрофільної підготовки і профільного навчання, поглибленого вивчення окремих предметів, забезпечення всебічного розвитку особи, а також допрофесійного навчання незалежно від місця їх проживання;
- раціонального і ефективного використання наявних ресурсів суб'єктів округу, їх модернізації [8].

Головними завданнями округу, опорного закладу та його філій є концентрація та ефективне використання наявних ресурсів, їх спрямування на задоволення освітніх потреб учнів (вихованців), створення єдиної системи виховної роботи. Утворення освітнього округу здійснюється на підставі установчої угоди про спільну освітню діяльність, яка укладається між навчальними закладами та установами, що входять до його складу. Такі об'єднання формуються на добровільних засадах, виходячи з освітніх запитів населення.

До складу освітнього округу можуть входити дитячі садочки, загальноосвітні, музичні, спортивні школи, професійно-технічні училища і навіть вищі навчальні заклади. У разі потреби в освітньому окрузі можливе створення ліцеїв, гімназій, колегіумів, шкіл з поглибленим вивченням окремих предметів та навчально-виховних комплексів. Як правило, саме вони й стають опорними закладами, на базі яких можна отримати якісну освіту.

Перевага діяльності освітніх округів полягає в тому, що створюється послідовна, багатоступенева система надання освітніх послуг. Здобуваючи освіту в школі за місцем проживання, дитина за особистим розкладом може відвідувати заняття з поглибленого вивчення окремих предметів в опорному навчальному закладі та брати участь в освітніх, спортивних, культурних програмах інших установ, що входять до складу освітнього округу. Формується цілісна освітня система, що дозволяє розвивати індивідуальні здібності кожної дитини.

Створення освітнього округу є окремим самостійним проектом. Його модель не може бути єдиною для всіх, оскільки враховує наявні можливості кожного навчального закладу, установи, що входять до його складу та освітні запити населення конкретної території.

На сьогодні мережа освітніх округів є достатньо розгалуженою. В Україні функціонує понад 1,5 тисячі таких об'єднань. Територіальний освітній округ – відносно новий принцип оптимального функціонування, розвитку та управління об'єктів освіти на місцевому рівні. У його основі – добровільне об'єднання загальноосвітніх навчальних закладів різних типів і форм власності з дошкільними, позашкільними, вищими та іншими навчальними закладами у межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці (району, міста або їх частин). Це одна з ефективних форм самоврядування та кооперації в освіті. До таких округів можуть входити також інші заклади культурно-побутового обслуговування, що сприяють здійсненню освітньої діяльності. Освітній округ розглядається як форма взаємодії навчальних закладів, що здійснюється за рахунок цілеспрямованого й організованого залучення освітніх ресурсів навчальних закладів різних рівнів освіти, форм власності і підпорядкування [4].

Таким чином, у нашій державі визначено основні напрямки, пріоритети, завдання і механізми реалізації державної політики в галузі освіти щодо створення умов для розвитку кожної особистості. Досвід підтверджує правильність вибраного шляху. Підвищення рівня і доступності якісної освіти відповідно до вимог інноваційного розвитку економіки, сучасних потреб суспільства і кожного громадянина Української держави можливе лише через створення освітніх округів та забезпечення їх діяльності [2].

Отже, розв'язання проблеми мережі вирішується насамперед шляхом створення

освітніх округів. Навчаючись у школі за місцем проживання, дитина за особистим розкладом може відвідувати заняття з поглибленого вивчення окремих предметів в опорному навчальному закладі, брати участь в освітніх, спортивних, культурних програмах інших установ, що входять до складу освітнього округу. Це музичні та спортивні школи, бібліотеки, позашкільні заклади, які, як правило, є лише в районних центрах.

Головними завданнями округу, опорного закладу та його філій є концентрація та ефективне використання наявних ресурсів, їх спрямування на задоволення освітніх потреб учнів (вихованців), створення єдиної системи виховної роботи. Утворення освітнього округу здійснюється на підставі установчої угоди про спільну освітню діяльність, яка укладається між навчальними закладами та установами, що входять до його складу. Такі об'єднання формуються на добровільних засадах, виходячи з освітніх запитів населення.

Подальші дослідження порушеної нами в статті проблеми вбачаються у більш широкому висвітленні досвіду створення освітніх округів та опорних шкіл на Херсонщині, за підсумками 2017-2018 навчального року.

Література:

1. Дейнеко С. Інноваційні підходи до надання послуг в освіті через освітні округи [Електронний ресурс] / С. Дейнеко, Л. Мішустіна, Н. Тітарчук // Нова педагогічна думка. – 2013. – № 3. – С. 33-35. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npd_2013_3_11
2. Заліський А. Освітній округ – шлях до якісної освіти [Електронний ресурс] / А. Заліський. – Режим доступу : <http://dspace.nbuv.gov.ua/handle/123456789/44443>
3. Кількість розташування опорних шкіл: сайт Міністерства освіти і науки України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://mon.gov.ua/content/%D0%9D%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D0%BD%D0%B8/2017/09/karta-oporni-01.08.pdf>
4. Ковальська Г. Територіальні освітні округи – один з ефективних напрямів модернізації шкільної мережі [Електронний ресурс] / Г. Ковальська // Досвід та перспективи розвитку міст України. – 2014. – Вип. 26. – С. 175-180. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/dprmc_2014_26_20.
5. Опорні школи: через спротив до успіху [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://decentralization.gov.ua/news/item/id/6377>.
6. Освіта в сільській місцевості: кризові тенденції та шляхи їх подолання: матеріали парламентських слухань, 14 березня 2012 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://static.rada.gov.ua/zakon/skl6/11session/par_sl/sl1403112.htm.
7. Освітній округ як чинник модернізації регіональної системи освіти. – Черкаси : Вид-во ЧОПОПП, 2012. – 64 с.
8. Положення про освітній округ: затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 27 серпня 2010 року № 777 (із змінами) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/777-2010-%D0%BF>.
9. Про загальну середню освіту: Закон України від 13 травня 1999 року № 651-XIV (із змінами) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/651-14/page2>.
10. Про освіту: Закон України від 05 вересня 2017 року № 2145-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2145-19>.
11. Стойкова В. Освітні округи: типи, функції, структурні моделі [Електронний ресурс] / В. Стойкова // Нова педагогічна думка. – 2016. – № 3. – С. 24-32. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npd_2016_3_8.
12. Струк Н. С. Шкільні освітні округи в системі фінансового забезпечення загальноосвітніх шкіл України [Електронний ресурс] / Н. С. Струк, В. С. Курець // Актуальні проблеми розвитку економіки регіону. – 2012. – Вип. 8 (2). – С. 48-53. – Режим доступу : [http://nbuv.gov.ua/UJRN/aprer_2012_8\(2\)_10](http://nbuv.gov.ua/UJRN/aprer_2012_8(2)_10).
13. Юрчук Л. М. Механізм утворення освітніх округів [Електронний ресурс] / Л. М. Юрчук. – Режим доступу : <http://academy.gov.ua/ej/ej12/txts/10ylmuoo.pdf1>.

Лопушинский И. П.

ОБРАЗОВАТЕЛЬНЫЙ ОКРУГ КАК ИННОВАЦИОННЫЙ ИНСТРУМЕНТ
МОДЕРНИЗАЦИИ РЕГИОНАЛЬНОГО ОБРАЗОВАНИЯ

В контексте модернизации управления образованием на государственно-общественных началах актуализирована проблема создания и функционирования образовательных округов и опорных школ.

Сосредоточено внимание на необходимости сетевого взаимодействия в образовательных округах, которые создаются с целью обеспечения гармонического функционирования и профессионального усовершенствования субъектов учебно-воспитательного процесса. Определены направления повышения эффективности учебно-воспитательной работы в округах и опорных школах, показан первый опыт и работы, очерчены перспективы развития.

Ключевые слова: государственно-общественное управление образованием, органы власти, региональное образовательное пространство, инновационная среда, сетевое взаимодействие, образовательный округ, опорные школы.

Lopushynskyi I. P.

EDUCATIONAL DISTRICT AS INNOVATIVE INSTRUMENT
FOR MODERNIZATION OF REGIONAL EDUCATION

In modern conditions of the development of society, the pledge of progressive changes in education results in the introduction of the state-public model for governing it. In the context of modernizing the management of education on a state-public basis, the problem of creating and operating educational districts and supporting schools has been actualized. This process is especially relevant in rural areas, where most schools are small. The educational district is created with the aim of developing the conditions for obtaining the complete general secondary education, introducing profile training, ensuring comprehensive development of the individual, rational and effective use of available resources and the material and technical base of educational institutions, their modernization.

The main task of the educational districts, the basic school and its branches is the satisfaction of the educational requests of students (pupils) and the creation of a unified system of educational work. Attention is focused on the need for networking in educational districts, which are created to ensure harmonious functioning and professional improvement of the subjects of the educational process. The areas of increasing the effectiveness of teaching and educational work in the districts and supporting schools are determined; the first experience of their work is shown; the development prospects are outlined.

Key words: state-public management of education, authorities, regional educational space, innovative environment, network interaction, an educational district, supporting schools.

УДК 371.14+ 316. 485

Шмалей С. В.*

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ОСВІТНЬОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

У статті представлено аналіз сучасних систем управління освітньою інноваційною діяльністю. Виокремлено такі типи управління освітньою діяльністю: управління персоналом, управління ресурсами; організаційне управління, або управління структурними перетвореннями; управління процесами; стратегічне управління освітньою діяльністю.

Стратегія сучасної освітньої діяльності декларується такими принципами державної політики: пріоритет освіти та загальнолюдських цінностей; гарантії права на освіту та рівного доступу до освіти; обов'язковість загальної базової освіти; інтеграція у світовий освітній простір за умов збереження й розвитку традицій системи освіти; екологічна спрямованість освіти; розвиток освіти відповідно до соціально-економічного рівня держави, державно-суспільний характер управління освітою, світський характер освіти.

Ключові слова: управління, інновації, освітня діяльність.

*© Шмалей С. В.